

Sygn. akt II K 460/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Jolanta Zabielska

Protokolant starszy sekretarz sądowy Mariola Kossakowska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2017 roku

sprawy **R. G.**

urozonego (...) w G.

syna W. i W. z domu M.

oskarżonego o to, że: w dniu 14.05.2017r. około godz. 13.15 w O. na ul. (...) kierował samochodem osobowym marki C. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikami: I bad. 0,60 mg/l, II bad. 0,58 mg/l

tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk

ORZĘKA :

1. w ramach zarzucanego aktem oskarżenia czynu uznaje oskarżonego R. G. za winnego tego ,że w dniu 14 maja 2017 roku około godz. 13.15 w O. na placu targowiska miejskiego przy ulicy (...) – w ruchu lądowym - kierował samochodem osobowym marki C. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikami: I bad. 0,60 mg/l, II bad. 0,58 mg/l, to jest czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. **i** za czyn ten na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 1 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;
3. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby w formie pisemnej raz na sześć miesięcy;
4. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;
5. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 maja 2017 roku
6. na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000,00 (pięć tysięcy) złotych;
7. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy w tym 23 % VAT) za obronę z urzędu

8. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania, przejmując je na rachunek Skarbu państwa.

Sygn. akt II K 460/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2017 roku, w niedzielę R. G. przebywał na terenie targowiska miejskiego znajdującego się w O. przy ulicy (...). Około godziny 13.15 postanowił opuścić teren targowiska. Wsiadł do samochodu marki C. o numerze rejestracyjnym (...) kierując się w stronę wyjazdu. Chcąc wyjechać z placu targowiska, skręcając w lewo przodem swojego pojazdu uderzył w tył stojącej lekkiej przyczepki samochodowej typu R. Nr rej. (...) połączonej z samochodem marki P. (...) nr rej. (...) stanowiącej własność K. I.. Przyczepka stała na drodze wyjazdowej z placu targowego, przy krawężniku. Gdy syn K. R. I. oraz M. C. (1) stojący nieopodal samochodów podeszli do R. G. czuli od niego woń alkoholu, bełkotliwie się wypowiadał, mężczyźni zabrali kluczki od pojazdu uniemożliwiając kierującemu dalszą jazdę. O powyższym fakcie została powiadomiona Komenda Miejska Policji w O.. Do przyjazdu policji R. G. nie spożywał żadnych napojów. Przybyli na miejsce funkcjonariusze policji podali R. G. badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu i okazało się, że jest on w stanie nietrzeźwości. W celu potwierdzenia badania R. G. doprowadzono do Komendy Miejskiej Policji w O. gdzie na urządzeniu stacjonarnym Alkometr A2.0 z aktualnym świadectwem wzorcowania poddano go dwukrotnie badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie z godziny 14²³ wykazało 0,60 mg/l, z godziny 14⁴⁰ wykazało 0,58 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. R. G. zatrzymano prawo jazdy. R. G. nie był karany sędownie. Biegli psychiatrzy nie stwierdzili u niego upośledzenia umysłowego, choroby psychicznej ani innego zakłócenia czynności (...). W chwili zdarzenia miał całkowicie zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (nie zachodzą warunki art. 31 § 1 i 2 k.k.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o : wyjaśnienia oskarżonego R. G. (k.28), zeznania świadków: R. I. (k. 203, 99v-100), M. C. (1) (k. 10, 100), notatkę urzędową (k. 1), protokół oględzin miejsca (k. 5), szkic (k. 6), protokoły oględzin rzeczy (k. 7, 8), protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 14, 16), świadectwo wzorcowania (k. 15), informację z K. (k. 30), informację z bazy (...) (k. 43), dokumenty złożone przez oskarżonego (k. 45-67, 69-70), opinię sądowo – psychiatryczną (k. 77-81).

Oskarżony R. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień, oświadczając, iż wyjaśnienia złoży w Sądzie. Na termin rozprawy w dniu 30 października 2017 roku oskarżony nie stawił się.

Sąd zważył co następuje:

Krótkie wyjaśnienia oskarżonego ograniczające się do przyznania się do popełnienia zarzucanego mu występku należy uznać za wiarygodne. Fakt kierowania przez oskarżonego pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania przesłuchanych w sprawie świadków – naocznych obserwatorów zdarzenia - R. I. i M. C. (1). Z zeznań świadków tych wynika, że pojazd którym kierował oskarżony marki C. koloru zielonego na placu targowiska miejskiego kierował się w stronę wyjazdu i na drodze wyjazdowej uderzył przodem w tył przyczepki samochodowej. Z zeznań świadków wynika, iż kierowca był sam w samochodzie, był nietrzeźwy, a do momentu przyjazdu policji nie spożywał żadnych napojów. Z zeznań świadka M. C. wynika nadto, iż dwa tygodnie po zdarzeniu oskarżony będąc pod wpływem alkoholu przyszedł do niego i miał pretensje, że zadzwonił na policję.

Notatka urzędowa sporządzona bezpośrednio po interwencji przez funkcjonariusza policji koresponduje z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków jak i pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie.

Badania z przeprowadzonych badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wskazują, iż w chwili badań oskarżony był w stanie nietrzeźwości. Badanie alkometrem A2.0 /04 o nr fabrycznym (...) z aktualnym świadectwem wzorcowania wskazały, iż u oskarżonego stwierdzono 0,60 mg/l, 0,58 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. W ocenie Sądu brak jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować rzetelność i prawidłowość powyższych badań.

Biegli psychiatrzy nie stwierdzili u niego upośledzenia umysłowego, choroby psychicznej ani innego zakłócenia czynności (...). W chwili zdarzenia miał całkowicie zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem

(nie zachodzą warunki art. 31 § 1 i 2 k.k.). Opinia biegłych jest rzeczowa, jasna, sporządzona przez kompetentne osoby, posiadające specjalistyczną wiedzę.

Pozostałe pozaosobowe dowody zebrane w sprawie nie budzą wątpliwości co do wiarygodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Nie były w toku postępowania kwestionowane ze strony. Protokoły oględzin miejsca, protokoły oględzin rzeczy, szkic informacja z Krajowego Rejestru Karnego, informacja z bazy (...) zostały sporządzone przez kompetentne do tego organy, ich treść nie pozostawia wątpliwości co do prawdziwości zawartych w nich informacji. Została przez oskarżonego dokumentacja medyczna stanowi potwierdzenie tego, iż R. G. boryka się z problemami zdrowotnymi i osobistymi.

Zgromadzony materiał dowodowy pozwala w ocenie Sądu przyjąć, że oskarżony R. G. dniu 14 maja 2017r. około godz. 13.15 w O. na placu targowiska miejskiego przy ulicy (...) – w ruchu lądowym - kierował samochodem osobowym marki C. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikami: I bad. 0,60 mg/l, II bad. 0,58 mg/l, czyn jego wyczerpuje znamiona art. 178a § 1 k.k. Pomimo tego, że oskarżony spożywał wcześniej alkohol, zdecydował się na kierowanie pojazdem w ruchu lądowym, co wskazuje na to, że działał umyślnie w formie zamiaru bezpośredniego. Ruch lądowy nie ogranicza się on w szczególności do ruchu po drogach publicznych, lecz dotyczy wszelkich ogólnodostępnych i przeznaczonych do ruchu dróg, placów, stref, parkingów i ich części. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 1995 roku (publ. w OSNKW 1996, z.3-4, poz. 19) „ruch lądowy ma miejsce wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów przeznaczonych lub przystosowanych do poruszania się po drogach i w związku z czym istnieje możliwość zagrożenia bezpieczeństwa dla tego ruchu, a zatem także poza drogami publicznymi, w miejscach dostępnych dla użytku szerszego niż indywidualnie oznaczony”.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonego wątpliwości nie budzi. Zachowaniem swoim wyczerpał on całokształt ustawowych znamion czynu zabronionego określonego w art. 178 a § 1 kk, za które ustawodawca przewidział alternatywnie karę grzywny albo ograniczenia wolności, albo pozbawienia wolności do lat 2 (dwóch).

Analizując zachowanie oskarżonego stwierdzić należy, iż oskarżony spożywając wcześniej alkohol zdawał sobie sprawę z tego, iż nie powinien kierować pojazdem mechanicznym, a mimo to dopuścił się takiego zachowania, umyślnie naruszając zasadę ruchu drogowego, tj. zasadę trzeźwości. Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z winy umyślnej. Spożywał alkohol i ignorując ten fakt podjął decyzję o kierowaniu pojazdem mechanicznym. Oskarżony był świadomy skutków spożywania alkoholu i bezsprzecznie musiał zdawać sobie sprawę z tego, iż spożywanie alkoholu upośledza funkcję układu nerwowego, zdolność postrzegania.

Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art. 53 k.k. kwestię wymiaru kary Sąd orzekł karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo według swego uznania w granicach określonych ustawą, biorąc pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości stanowi umyślne, świadome działanie i naruszenie jednej z najbardziej podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Prowadzenie jakiegokolwiek pojazdu wymaga przede wszystkim świetnej koordynacji wzrokowo – ruchowej, a ta niewątpliwie przez spożycie alkoholu jest zaburzona. Stan po spożyciu alkoholu lub stan nietrzeźwości stanowi jedną z podstawowych przyczyn wypadków w ruchu drogowym, w których zostają ranni lub giną inni użytkownicy drogi. Nie ulega wątpliwości, iż przestępstwa komunikacyjne popełnione zwłaszcza w stanie nietrzeźwości stanowią poważne zagrożenie społeczne.

Oskarżony R. G. pogwałcił fundamentalną zasadą kierującego pojazdem mechanicznym jaką jest trzeźwość. Za przypisany czyn Sąd na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierzył oskarżonemu R. G. karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszając na okres próby 2 (dwóch) lat. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby w formie pisemnej raz na sześć miesięcy.

Wymierzona oskarżonemu kara w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia, jego społecznej szkodliwości. Jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy. Sąd przekonany jest, że osiągnie cele zapobiegawcze i wychowawcze i będzie wystarczającym odstraszeniem od ponownego wejścia na drogę przestępstwa. Zdaniem Sądu orzeczonej karze jest wystarczająca by oskarżony zrozumiał naganność swojego postępowania i nie wszedł ponownie w konflikt z prawem. Tak orzeczonej karze jest słuszna i sprawiedliwa stanowiąc równocześnie stosowne zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

W tym miejscu podkreślić należy, iż kara innego rodzaju, czy to grzywny, czy ograniczenia wolności w sytuacji finansowej, zdrowotnej oskarżonego byłaby nie do wykonania.

W razie skazania za przestępstwo z art. 178 a § 1 kk Sąd jest zobowiązany na podstawie art. 42 § 2 kk – orzec wobec sprawcy zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych lub pojazdów mechanicznych określonego rodzaju.

Art. 42 § 2 k.k. nakazuje obligatoryjne orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na czas nie krótszy niż trzy lata. R. legis środka karnego - zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu, z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa, zmuszania naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnej podporządkowania się ustalonym zasadom ruchu (wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1982 roku V KRN 106/82 OSNPG 1982 Nr 8, poz. 108).

Na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat.

Orzeczonej karze ochroni innych uczestników ruchu drogowego przez realnym niebezpieczeństwem stwarzanym przez nieodpowiedzialnego kierowcę, jakim jest oskarżony. Oskarżony musi zdawać sobie sprawę, że picie alkoholu przez kierowcę uniemożliwia bezpieczną jazdę a ryzyko wypadku drogowego rośnie wraz ze wzrostem zawartości alkoholu w organizmie kierowcy. Powinno do oskarżonego dotrzeć, iż warunkiem uczestnictwa w ruchu drogowym jest nie tylko uprzednie nabycie umiejętności i uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, lecz przed wszystkim zachowanie trzeźwego umysłu. Oskarżony zdawał sobie sprawę, że wcześniej spożywał alkohol, zlekceważył zasady bezpieczeństwa, wszedł za kierownicę pojazdu. Okoliczności te nakazują uznać stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy za znaczne. Nie trzeba tłumaczyć jak wpływa spożyty alkohol na zdolność prowadzenia pojazdów mechanicznych. Alkohol wzmacnia senność, obniża zdolność kontroli własnego zachowania i poruszania się, pogorsza wzrok, występuje problem z dostrzeganiem szczegółów, świateł, znaków, pieszych i innych przeszkód. Nietrzeźwy kierowca posiada obniżoną samokontrolę, samokrytycyzm. Jego rażące lekceważące zachowanie uzasadnia pozbawienie oskarżonego możliwości uczestnictwa w ruchu drogowym jako zmotoryzowanego kierowcy.

Ponieważ oskarżonemu zostało zatrzymane prawo jazdy, Sąd na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczył na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od 14 maja 2017 roku.

Zgodnie z brzmieniem art. 43a § 2 k.k. w razie skazania sprawcy z przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. Sąd orzeka świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000,00 (pięciu tysięcy) złotych. Wobec obligatoryjności orzekania powyższego świadczenia Sąd na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000,00 (pięciu tysięcy) złotych. Jest to szczególny środek karny, mający charakter dolegliwości finansowej. Świadczenie pieniężne – jak podkreśla się w doktrynie – jest środkiem karnym przekreślającym wrażenie nieponoszenia odpowiedzialności karnej, niebędącym formą naprawienia szkody, pełniącym funkcję związaną z potrzebą kształtowania świadomości prawnej.

Analizując zgromadzony materiał dowodowy Sąd stwierdził, że czyn jakiego dopuścił się oskarżony o wysoki stopniu społecznej szkodliwości, co wyklucza możliwość warunkowego umorzenia postępowania.

Z uwagi na sytuację finansową, majątkową oskarżonego Sąd zwolnił go z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

O kosztach za obronę z urzędu orzeczono w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.